

K. 479/12/12

U IME CRNE GORE

OSNOVNI SUD U KOTORU, kao nadležni prvostepeni krivični sud, po sudiji Momirki Marović, uz učešće zapisničara Ana Marije Petković, u krivičnom predmetu protiv optužene J M, zbog krivičnog djela pronevjere iz člana 420. stav 1. Krivičnog zakonika, koji se vodi po optužnom predlogu ODT Kotor Kt. broj 279/10 od 03.05.2012 godine, nakon glavnog i javnog pretresa održanog dana 14.02.2013. godine u prisustvu zamjenika ODT Kotor Jovanke Čizmović, optužene J M branioca optužene advokata L B ovlašćenog predstavnika oštećene kladionice „P" O B , dana 18.02.2013. godine donio je i javno objavio sledeću

P R E S U D U

OPTUŽENA J M, JMBG od oca J majke M, rođene G, rođena godine u K stalno nastanjena u P , državljanka CG, sa završenom SSS, udata, majka jednog maloljetnog djeteta, srednjeg imovnog stanja, neosuđivana, protiv koje se ne vodi postupak za drugo krivično djelo,

K r i v a j e

Što je dana 02.02.2010. godine u Kotoru u namjeri da sebi pribavi protivpravnu imovinsku korist, u svojstvu radnice - operatera sportske kladionice "P M" u D, prisvojila novac od dnevnog pazara u iznosu od 2.000.- eura, koji joj je bio povjren na radu, na način što je iz kase kladionice oduzela navedeni novac u tako sebi pribavila imovinsku korist u navedenom iznosu, pri čemu je bila uračunljiva, svjesna značaja svog djela čije je izvršenje htjela,

- čime je izvršila krivično djelo pronevjere iz člana 420. stav 1. Krivičnog zakonika.

Pa joj sud na osnovu naprijed navedene krivično pravne odredbe te odredbi člana 3, 5, 8, 13, 15, 36, 42, 45,46, 52, 53 i 54 KZ-a i člana 368 i 374 ZKP-a izriče

USLOVNU OSUDU

Kojom utvrđuje kaznu zatvora u trajanju od 3 mjeseca i istovremeno određuje da se kazna neće izvršiti ukoliko optužena za vrijeme od jedne godine i šest mjeseci od dana pravosnažnosti presude ne učini novo krivično djelo.

Dužna je optužena na ime sudskog paušala uplatiti iznos od 50,00 eura, u korist budžeta Crne Gore na žiro račun broj 832-16-52 u roku od mjesec dana od dana pravosnažnosti presude i dokaz o uplati dostaviti ovom sudu s pozivom na broj K. 479/12/12.

Dužna je optužena oštećenoj kladionici „P" na ime imovinsko pravnog zahtjeva uplatiti iznos od 2.000,00 eura u roku od 2 mjeseca od dana pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

O b r a z l o ž e n j e

ODT Kotor aktom Kt. broj 279/10 od 03.05.2012 godine optužilo je J M zbog izvršenja krivičnog djela pronevjere iz člana 420. stav 1. Krivičnog zakonika.

U svojoj odbrani optužena J M je navela da je morala hitno da se snade za novac zbog majčine operacije i da je uzela iz kladionice 2.000 eura, a onda je O prijavio. Imala je namjeru da čim dođe do novca, isti vrati, ali su stvari krenule drugim tokom. Ima namjeru da što prije vrati novac O, po porođaju ga je zvala i ovo mu kazala, a on je odgovorio da joj vjeruje i kazao „ u redu ". Nije oduzela navedeni novac već ga je pozajmila iz kladionice. Pitala je O B da li može da joj pozajmi 2.000 eura jer su joj iste potrebne radi operacije majke a O B joj je odgovorio „M meni je stvarno žao ali nemam da ti pozajmim taj novac". Navela je da joj O nije rekao da će joj pozajmiti novac kada isti bude imao od pazara, niti ga je pitala da li će joj pozajmiti novac kada bude ostvaren pazarom u tom iznosu. Kada je nakon nekoliko dana Pazar iznosio 2.000 eura, ona je sama pozajmila taj novac ne pitajući O B da to uradi. Nakon što je novac pozajmila i to nakon dva tri dana pitala je O B da za taj pozajmljeni novac radi narednih 6-7 mjeseci bez plate a kako bi otplatila dug. O B na to nije pristao, već joj je dao otkaz dana 13.02.2010. godine. U međuvremenu nije vratila dug, niti dio istog, jer nije bila u mogućnosti obzirom da je prvo vrijeme bila uz bolesnu majku, a kasnije se udala i dobila dijete, a i suprug joj se razložio.

Prilikom odgovora na pitanja na glavnom pretresu dana 18.02.2013. godine navela je da kada je pitala O B da joj pozajmi novac i obzirom da joj je isti i rekao da mu je žao što ne može da joj pozajmi novac, jer isti nijesu imali tog dana kroz ostvareni pazar, a ona je to sama i znala obzirom da je radila tog dana, smatrala je da bi joj isti pozajmio novac da su ga tog dana imali u pazaru , obzirom da joj je uvijek O govorio da je ona dobar radnik i da mu se uvijek obrati ako joj je nešto neophodno. Radila je u toj kladionici od 2006. godine. Vjerovala je O B i nije imala ni zdravstveno ni socijalno osiguranje za svo vrijeme dok je radila u toj kladionici jer je mislila i vjerovala da će joj isti to uplatiti, a kako joj je i obećavao. Vratila bi novac za svo ovo vrijeme da je radila i da nije imala porodičnih problema. Novac će vratiti oštećenom, a predala je dosta biografija za zasnivanje radnog odnosa.

U dokaznom postupku radi utvrđivanja činjeničnog stanja i krivice optužene sud je proveo sledeće dokaze: saslušao ovlašćenog predstavnika sportske kladionice „P" O B, izvršio uvid u izvod iz kaznene evidencije za optuženu Uprave policije ispostave Kotor od 09.06.2010 godine, uvid u izvod iz matičnog registra rođenih za Opštinu Berane od 04.05.2012 godine, uvid u ugovor o radu zaključen pod brojem 01/221 od 22.08.2009 godine od strane poslodavca „P M" DOO Pa zaposlenom J M iz Kuvid u ugovor zaključen dana 07.07.2008. godine između poslodavca „P M DOO P i J M kao zaposlene.

Ovlašćeni predstavnik sportske kladionice „ P " O B je naveo da mu je optužena deset dana prije kritičnog događaja zatražila pozajmicu od firme u iznosu od 2.000 eura. Molila ga je tvrdeći da joj je majka bolesna i da joj novac hitno treba za operaciju, a on je bio i lično prisutan, kada je razgovarala o tome i sa gazdom, koji joj je rekao isto što i on, da nijesu u mogućnosti i da im je žao. Ona je to prihvatila, nije se bunila, niti prigovarala, da bi se ovo desilo nenajavljeno. Radi se o pazaru sakupljenom 3-4 dana, a ona je sve to uzela i rekla da će da vrati. Što se tiče plate, optuženoj je ista redovno isplaćivana, a saznao je iz kancelarija administracije kladionice da su sve obaveze te firme prema optuženoj izmirene i to je sve što je njemu u vezi toga poznato kao i u vezi toga da li je istoj prijavljen staž i uplaćivani doprinosi.

Prilikom odgovora na pitanja na glavnom pretresu naveo je da kada je njega optužena pitala da joj pozajmi novac u iznosu od 2.000.- eura da je on pozvao direktora M V i upitao ga da li može iz kladionice da pozajmi taj novac optuženoj, međutim direktor mu je rekao da ne može. Kada je ovo saopštio optuženoj ista je plakala i govorila da joj je majka bolesna, a to su čuli i dva svjedoka koja su se kritične prilike zatekla u kladionici i isti su čak i reagovali na to, govoreći da to nije pošteno, a ovlašteni predstavnik je naveo i da je njemu čak bilo žao zbog takve odluke direktora. Ne zna tačno od kada je optužena bila zaposlena u njihovoj kladionici, ali to se može provjeriti uvidom u ugovore. Nakon 10 dana, nakon što je optužena uzela taj novac dali su joj otkaz, ali istoj su i nudili duže vrijeme čak i od mjesec dva dana da novac vrati, a ona je stalno obećavala da će novac vratiti. Čak je išao i kod majke optužene , a kako bi vidio mogućnost da se novac vrati. Nikada mu optužena nije nudila da na ime pozajmljenog novca radi u kladionici bez plate a do iznosa pozajmljenog novca. Nakon što je optužena uzela novac iz kladionice ista nije pobjegla već se sutradan pojavila na posao i rekla mu to i radila, a on je njoj ostavio rok da vrati novac, a ista je obećavala da će ga vratiti sutradan, da će joj novac leći na banku, te da je došlo do neke greške sa

uplatom, ali novac nije vraćen. Čuo je da je optužena govorila odnosno žalila se da joj je majka operisana a nakon što je uzela novac, međutim on nije vjerovao u tu priču. Optužena je bila vrijedan radnik i nikada ni jednu pritužbu nije dobio na njen rad, odnosno isti je radila profesionalno i tačno. Dodaje i pojašnjava da je njemu tada žao bilo što njegov direktor nije dozvolio pozajmicu novca optuženoj, s obzirom da je ista bila tačan i vrijedan radnik. Razgovor koji je obavljao sa direktorom M vršio je preko mobilnog telefona i nije uključio interfon, tako da prisutni i to optužena i ta dva igrača koja su se nalazila u igraonici nisu mogli da čuju razgovor, a on je nakon razgovora rekao da mu je žao. Nije bio zadužen za dio koji se odnosio na uplatu doprinosa na ime optužene a po osnovu radnog odnosa koji je ista imala u njihovoj kladionici, već je za to bila zadužena druga služba.

Uvidom u izvod iz Kaznene evidencije za optuženu Uprave policije ispostave Kotor od 09.06.2010 godine utvrđeno je da J M ranije nije osuđivana.

Uvidom u izvod iz matičnog registra rođenih za O B od 04.05.2012 godine utvrđeno je da je optužena J M majka D V rođenog 25.08.2011 godine.

Uvidom u ugovor o radu zaključen pod brojem 01/221 od 22.08.2009 godine od strane poslodavca „P M DOO P sa zaposlenom J M iz Kotora utvrđeno je da je optužena zasnovala radni odnos na određeno vrijeme u trajanju od šest mjeseci i da je bila raspoređena na radno mjesto – operater u sportskoj kladionici u Kotoru.

Uvidom u ugovor zaključen dana 07.07.2008. godine između poslodavca „P M DOO P i J M kao zaposlene utvrđeno je da je optužena bila u stalnom radnom odnosu od 21.06.2006. godine.

Nije bilo predloga za dopunu dokaznog postupka niti prigovora na izvedene dokaze.

Cijeneći sve provedene dokaze pojedinačno i u uzajamnoj povezanosti u smislu člana 370. stav 3. Zakonika o krivičnom postupku, a u odnosu na odbranu optužene, sud je utvrdio činjenično stanje navedeno u izreci presude.

Činjenično stanje sud je utvrdio na osnovu odbrane optužene J M, iskaza ovlašćenog predstavnika oštećene sportske kladionice „P" O B i provedenih materijalnih dokaza.

Prije svega, sud je na osnovu ugovora o radu zaključenog pod brojem 01/221 od 22.08.2009 godine, ugovora zaključenog dana 07.07.2008. godine, te odbrane optužene i iskaza ovlašćenog predstavnika oštećene kladionice „P" O B utvrdio da je optužena J M u kritičnom periodu bila zaposlena na radnom mjestu operatera u sportskoj kladionici P u Kotoru.

Dalje, u svojoj odbrani optužena J M je navela da je morala hitno da se snađe za novac zbog majčine operacije, pa je pitala O B da joj pozajmi 2.000 eura a ovaj joj je odgovorio da mu je žao ali da nema da joj pozajmi taj novac, te je ona nakon nekoliko dana kada je pazar iznosio 2.000 eura sama „pozajmila" taj novac ne pitajući O B da to uradi, koji dio odbrane optužene je sud prihvatio jer je isti u skladu sa iskazom ovlašćenog predstavnika oštećene kladionice O B koji je naveo da mu je optužena deset dana prije kritičnog događaja zatražila pozajmicu od firme u iznosu od 2.000 eura, međutim direktor mu je rekao da joj ne može dati pozajmicu, pa je nakon razgovora sa direktorom to saopštio optuženoj i rekao joj da mu je žao, a ona je nenajavljeno uzela pazar sakupljen od 3-4 dana.

Sud nije prihvatio navod odbrane optužene da obzirom da joj je O B rekao da mu je žao što ne može da joj pozajmi novac jer isti nisu imali tog dana kroz ostvareni pazar, ona je smatrala da bi joj Ostojić pozajmio novac da su ga toga dana imali u pazaru, obzirom da joj je isti govorio da je ona dobar radnik i da mu se uvijek obrati ako joj je nešto neophodno, jer je ovakav navod po mišljenju suda smišljen na olakšanje njenog položaja, imajući u vidu da je i sama optužena u svojoj odbrani navela da joj O B nije rekao da će joj pozajmiti novac kada isti bude imao od pazara, niti ga je pitala da li će joj pozajmiti novac

kada bude ostvaren pazar u tom iznosu, pa je sud utvrdio da je optužena samoinicijativno prisvojila novac koji joj je bio povjeren na radu.

Takođe, sud nije prihvatio navod odbrane optužene da je pitala Ostojić O B da za taj „pozajmljeni“ novac radi narednih 6-7 mjeseci bez plate kako bi otplatila dug je je ovakav navod optužene obezvrijeđen iskazom ovlaštenog predstavnika oštećene kladionice O B koji je naveo da mu optužena nikada nije nudila da na ime „pozajmljenog“ novca radi u kladionici bez plate a do iznosa „pozajmljenog“ novca, čiji iskaz je sud prihvatio, jer isti nijednim provedenim dokazom nije doveden u sumnju.

Sud je mišljenja da je optužena J M postupala sa namjerom da predmetni novac prisvoji tj. optužena nije imala namjeru da vrati otuđeni novac, obzirom da ista objektivno nije imala realne izgleda da će prisvojeni novac moći da vrati u dogledno vrijeme, imajući u vidu činjenicu da sama optužena nije rekla da je očekivala neki siguran prihod novca od kojeg bi mogla da vrati uzeti novac, a kako shodno sudskoj praksi (presuda Vrhovnog suda Hrvatske I Kž. 1101/76 od 12.10.1976. godine) ocjena da li je kod optužene postojala samo namjera posluživanja ili namjera prisvajanja zavisi prvenstveno od toga da li je ista bila u objektivnoj mogućnosti da novac odmah ili brzo vrati, pa imajući u vidu činjenicu da optužena oštećenoj kladionici nije nadoknadila štetu do okončanja postupka, dakle pune tri godine od izvršenja krivičnog djela, jer kako je sama optužena navela u svojoj odbrani „vratila bi novac za svo ovo vrijeme da je radila“, to je sud utvrdio da optužena nije bila u objektivnoj mogućnosti tj. da nije imala namjeru da novac vrati u dogledno vrijeme, te nije prihvatio navod završne riječi branioca optužene i odbrane optužene da je ona novac „pozajmila“ sa namjerom da ga vrati. Naime, optužena u svojoj odbrani ne navodi da je očekivala neki sigurni priliv novca od kojeg bi mogla vratiti prisvojeni novac što dodatno kod suda stvara uvjerenje da se nije moglo raditi o posluži. Okolnost koju je optužena navela da joj je novac bio potreban za operaciju majke, po mišljenju suda ne opravdava njene radnje. Takođe, navod završne riječi branioca optužene da ista do sada novac nije vratila zbog bolesti majke i nezaposlenosti potvrđuju stanovište suda da optužena objektivno nije imala realne izgleda da će prisvojeni novac moći da vrati u dogledno vrijeme.

Time su se u radnjama optužene ostvarila sva bitna obilježja krivičnog djela pronevjere iz člana 420 stav 1 KZ. Optužena je postupala sa umišljajem jer je u svojstvu radnice – operatera sportske kladionice „P prisvojila novac povjeren joj na radu, na način što novac od pazara u iznosu od dvije hiljade eura nije razdužila, već je isti prisvojila za sebe, pribavivši tako sebi protivpravnu imovinsku korist u naprijed navedenom iznosu, iako je znala da je ovakav osnov sticanja protivpravan. Optužena je bila svjesna svojeg djela i htjela njegovo izvršenje, jer kako je i sama u svojoj odbrani navela, novac joj je bio potreban za operaciju majke, te je njena svijest obuhvatala činjenicu da na navedeni način prisvaja novac oštećene kladionice koji joj je bio povjeren na radu, što joj je i bila namjera.

Navode optužene da nije imala ni zdravstveno ni socijalno osiguranje za svo vrijeme dok je radila u kladionici sud nije posebno cijenio, jer nije bitna formalna strana odnosa optužene i oštećene kladionice, već činjenica da je optužena obavljala poslove u toj kladionici i da je prisvojila novac koji joj je bio povjeren na radu, čime je ostvarila sve elemente krivičnog djela pronevjere. Dakle, nije od značaja da li je optuženoj isplaćivana plata u skladu sa zakonom, odnosno da li su istoj uplaćivani doprinosi sa obavezno penzijsko i socijalno osiguranje, a za postojanje ovog krivičnog djela. Takođe, okolnost (koju je u završnoj riječi istakla branilac optužene) da je optužena dan nakon što je prisvojila novac došla na posao tj. nije „pobjegla“, po mišljenju suda nije od uticaja za postojanje predmetnog krivičnog djela.

Prilikom odluke o vrsti i visini krivične sankcije koju optuženoj treba izreći sud je pošao od toga da je za ovo krivično djelo zakonom propisana kazna zatvora od šest mjeseci do pet godina. U smislu člana 42 KZ-a sud je na strani optužene kao olakšavajuće okolnosti cijenio, da je ista porodična žena, majka jednog maloljetnog djeteta, ranije neosuđivana, a koje okolnosti u svojoj ukupnosti predstavljaju osobito olakšavajuće okolnosti, dok otežavajućih okolnosti na strani optužene nije našao. Nalazeći da će se u slučaju optužene upozorenjem uz prijetnju kaznom ostvariti svrha izricanja krivičnih sankcija, sud je optuženoj izrekao uslovnu osudu kojom joj je utvrdio kaznu zatvora u trajanju od tri mjeseca i istovremeno

odredio da se kazna neće izvršiti ukoliko optužena za vrijeme od jedne godine i šest mjeseci od dana pravosnažnosti presude ne učini novo krivično djelo. Sud smatra da je izrečena krivična sankcija adekvatna težini učinjenog krivičnog djela, stepenu krivice optužene i okolnostima pod kojima je djelo učinjeno, te da će se istom u dovoljnoj mjeri uticati na optuženu da više ne vrši krivična djela tj. da će se ostvariti ciljevi specijalne prevencije.

Sud je na osnovu naprijed navedene krivično pravne odredbe i člana 3, 5, 8, 13, 15, 36, 42, 45, 46, 52, 53. i 54. KZ-a i člana 368. i 374. ZKP-a, riješio kao u izreci presude.

Sud je obavezao optuženu da na ime sudskog paušala uplati iznos od 50,00 eura, u korist budžeta Crne Gore na žiro račun broj 832-16-52 u roku od mjesec dana od dana pravosnažnosti presude i dokaz o uplati dostaviti ovom sudu s pozivom na broj K. 479/12/12.

Sud je shodno članu 236. Zkp-a obavezao optuženu da oštećenoj kladionici „Pr“ na ime imovinsko pravnog zahtjeva uplatiti iznos od 2.000,00 eura u roku od 2 mjeseca od dana pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Na prednjim razlozima sud je zasnovao svoju odluku.

OSNOVNI SUD U KOTORU

Dana 18.02.2013 godine

Zapisničar, Sudija,

Ana Marija Petković Momirka Marović

PRAVNA POUKA: Protiv ove presude dozvoljena je žalba Višem sudu u Podgorici, u roku od 8 dana od prijema iste, a preko ovog suda.
